

Hemelkolonisten

Onderstaande Schriftoverdenking is van de hand van ds. E. Th. van den Born (1900-1982).[1]

Ons burgerschap is echter in de hemelen, waaruit wij ook de Zaligmaker verwachten, namelijk de Heere Jezus Christus. ~ Fil. 3:20

Misschien vragen wij ons af wat de apostel met deze woorden bedoelt, maar de *Filippenzen* hebben hem direct begrepen. Filippi was immers een Romeinse kolonie. Lucas schrijft in Hand. 16:12, dat Paulus met de zijnen van Klein-Azië overstak naar Macedonië, en dat hij eerst kwam te Samothrake en Neapolis, en vandaar te Filippi, “de eerste stad van dit deel van Macedonië, een kolonie”. Hier woonden veel Romeinse veteranen, oudgedienden met hun verwanten. Zij woonden in een vreemd land, ver verwijderd van hun moederland, waar zij geboren en getogen waren. Maar hoewel ‘in den vreemde’ verkerend, hadden zij het *privilege* ontvangen heel hun *levenswijze* in te mogen richten naar het *Romeinse staatsrecht* en de *Romeinse gewoonten en zeden*. Zo bezaten zij in Filippi de Romeinse bestuursinrichting. Zij spraken op Romeinse wijze recht. Zij bewaarden de taal van hun moederland. Zij hadden hun feesten en feestdagen overeenkomstig de feesten thuis. Zij konden dus zeggen: “*De staat, waarvan wij burgers zijn, is te Rome*”. En wie Filippi bezocht, zag daar een stuk *Romeins* leven in een *Griekse* omgeving. Zij waren *ver* van huis, maar bleven door hun *burgerrecht* en *levenswijze* aan huis verbonden. En dat heeft de apostel blijkbaar aanleiding gegeven om in zijn brief aan de Filippenzen te spreken van “*ons burgerschap in de hemelen*”, of, zoals prof. Greijdanus vertaalt, “*de staat, waarvan wij burgers zijn, is in de hemelen*”.

Paulus ziet de gemeente van Christus als een *hemelkolonie*. Onze stad is in de *hemel*, het hemelse Sion. Onze *regering* zetelt *hierboven*. Onze bevelen ontvangen wij uit deze hemelstad. Wij zijn wel *ver* van huis, en verkeren ‘in den *vreemde*’, maar door ons *burgerrecht* blijven wij aan huis *verbonden*, en in ons *leven* vertonen wij de *levenswijze* van onze *moederland*, die ons gebaard heeft, en die ons als *haar* burgers proclameert. *Want Christus is in de hemel*. En *Die* spreekt ons vanuit de hemel aan. *Die* legt ons vanuit Zijn residentie Zijn bevelen

op. *Die* stort in ons vanuit de hemel zijn hemelse gaven uit. *Die* legt ons vanuit het hemelse Sion de unio mystica (geestelijke vereniging met Christus, red.) in ons hart, waardoor Hij als het hoofd de leden aan Zich verbindt. Zo hebben wij ons te richten naar onze regering in het moederland hierboven. Van daaruit gezien zijn wij hemelkolonisten.

En door de gemeente als hemelkolonie te zien beschrijft de apostel de heerlijkheid van de verlossing in Jezus Christus. Toen hij met het evangelie te Filippi kwam, toen kwam de *moederstad zelf* met haar levensglorie te Filippi, om ook daar haar kinderen te *baren* door de levenwekkende kracht van het *Woord van God*. Toen kwam *Christus Zelf*, de grote Koning, naar Filippi om Zich ook daar onderdanen te formeren als kinderen van het licht. Zij waren vroeger *zonder God* in deze wereld, *gevangen* in de banden van Satan, hun ellende, terwijl zij hun rampzaligheid niet eens kenden. En nu zijn zij *wedergeboren* tot een levende *hoop*, kinderen geworden van de *hemelstad*, met de heerlijkste beloften voor de toekomst. Zij zijn door deze moederstad getrokken uit de duisternis tot haar wonderbaar licht. En nu vormen zij een hemelkolonie, nog wel ver van huis, maar reeds in haar levenswijze de glorie van de hemel openbarend.

Zo kent het geloof zichzelf in deze wereld en ziet de gelovige de heerlijkheid van het verlostte leven. Door het geloof kent hij de *band* met zijn moederstad, kent hij zijn *Koning* in Zijn residentie, richt hij zich naar *Zijn* bevelen, leeft hij uit de *bronnen*, die *hierboven* stromen.

Hemelkolonisten, geen *emigranten*. Emigranten gaan naar een vreemd land toe, om zich tenslotte in dat vreemde land *geheel op te lossen* door zijn gewoonte en zeden aan te nemen. Zo kennen wij Hollandse emigranten, die in Amerika 'veramerikaanst' zijn, en de band met het moederland geheel verloren hebben. *Maar wij kunnen geen emigranten worden*, want dat betekent voor ons *wereldgelijkvormig worden*. Deze wereldgelijkvormigheid krijgt juist haar verschrikkelijk karakter in het licht van hemelkolonisten te zijn. Uit onze *werken*, uit onze *levenswijze* blijkt dan, dat wij *geen moederstad meer in de hemel hebben*, die straks met haar glorie heel de wereld overwinnen zal, en al haar burgers tot zich trekken zal. Juist door onze *levenswijze* moeten wij ons geloof bewijzen in onze *levensglorie*, kolonist te zijn van de stad van God hierboven.

Laten wij dan volharden in het geloof hemelkolonisten te zijn. Wij leven dan in een *overgangsstadium*. *Want deze moederstad daalt straks op aarde neer*. Alles

wordt, wanneer Christus wederkomt, door het moederland *in bezit genomen*. De akker, waarop ik sta en werk als hemelkolonist, wordt straks *moederland*. De keuken, waar het dienstmeisje de kopjes wast, werkend in gehoorzaamheid aan Christus haar Heer, wordt straks *moederland*. Een *hemelkolonie* is het *begin*, de *moederstad* zelf, die neerdaalt uit de hemel, *dat is het einde*.

Zo hebben wij ons houvast. Wel *ver* van huis, een kolonie, maar *nooit los* van huis. De moederstad voedt ons reeds, bekwaamt ons reeds als haar burgers te leven, en daalt straks neer om het alles in haar levensglorie samen te trekken.

[1] Overgenomen en licht gemoderniseerd uit: E.Th. van den Born, *Van Souvereine Liefde* (Goes: Oosterbaan & Le Cointre, z.j.).